

גליון י'

חודש אדר א'

תהא שנת פקודיך דרשתי

פלאות עדרותיך

אמרות טהורות מהגה"ח רבי יצחק פייוויש גינזבורג שליט"א

עבודת השוכבי"ם – שפלות וגעגועים

בשיעור שמסר רבינו שליט"א ביום ההילולא של כ"ק אדמו"ר הזקן (בעל התניא והשו"ע) ג"ע, בכ"ד טבת תשע"ט, לימד מאמר של בעל ההילולא על עבודת השוכבי"ם – בשפלות וגעגועים לה' יתברך, וידעית המתנה מאת ה' שאינה בזכותנו כלל – "רעותא דלבא" לה'.

לא נתפס בשכל

אך יעקב חבל נחלתו, חלק אילוח ממש אליו אשא נפשי, ובו אני הפיץ, במצותיו וחוקיו, להדבק בתורתו, אף שאינו יודע שום שכל והשגה להבינו כלל וכלל – מכל מקום אינו יודע טעם לרעותא דליבא שיש לו, כי אינה שלו,

השכל והלב הולכים יחד באשר הם תאוות ש"על פי חכמתו". מה שעל פי חכמתי ואני יכול להצדיק – הוא ממני, ואילו מה שלא מובן בשכלי וממילא איני יכול להסבירו – לא שלי.

לא מחכמתו ולא מצדקתו, אך מפני חלק אלקות [שה' נתן בי. לכן] כל שעה [הגעגועים הם תמידיים] חושק לשרשו אשר לוקח משם.

אֶהְבֶּת ה' – למעלה מטעם ודעת

וכאשר ישים ללבו כל אלה [אזי האתערותא דלתתא הזו מעוררת למעלה אתערותא דלעילא:] באתעדל"ת אתעדל"ע כהאי גוונא, שיתעורר ג"כ למעלה שהקב"ה יתעורר אהבתו לישראל אף שלא ימצא טעם ודעת מפני מה יאהב אותם

אם שואלים את הקב"ה למה הוא בוחר בישראל – הוא כביכול אומר 'איני יודע', כמו שאם ישאלו יהודי למה הוא רוצה את ה'

יראת ה' בלבבו להתהלך לפני ה' באמת ובתם, זה הדרך ישכון אור ה' – שישים בלבו שבוודאי בלי ספק הוא תמיד שכלו ולבו בכל תאוותיו רק רע כל היום, שרע זה הוא בחי" מצרי' בידוע [לשון רבים, כנגד השכל והלב].

בהסבר נפש היהודי כאן אדמו"ר הזקן לא מזכיר נפש אלקית ונפש בהמית, אלא רק שיש לאדם שכל ולב. אם כן, בחלוקה הרוחנית של האדם ישנם שלשה ענינים, ממטה למעלה: לב, שכל ורצון.

אם כן, ישנם השכל והלב, שהם "בכל תאוותיו, רק רע כל היום", וישנה רעותא דלבא – שהיא מתנת שמים שנתן בו ה' – לא מהאדם כלל ושלא בזכותו כלל. רעותא דלבא היינו געגועים. ליהודי ישנם געגועים תמידיים לה' – גם אם אינו יודע מהם הגעגועים המפעמים בו, אלו געגועים לה'. מפתח תיקון הנפש הוא להגיע לגעגועים אלו, להדגישם ולהבליטם, עד שיביאו למעשה ולחיבור אמיתי של תורה ומצוות לקב"ה.

אבל לאחר שיגמור בלבו כן [שזהו המצב] לא יעצב ללבו מפני זה כלל וכלל, רק שיאמר בלבו אמת שכן הוא ולמה לא תהי' כן מצד הגוף בו'.

רעותא דלבא –

(ו) וראה בהרחבה במאמר רבינו שליט"א "פרק בעבודת ה'" בספר לב לדעת.

שפלות ורעותא דלבא

השנה כ"ד טבת, יום הילולת כ"ק אדמו"ר הזקן, הוא היום העשירי בימי השוכבי"ם. "העשירי יהיה קדוש" – תמצית הענין.

דורנו הוא "דור השביעי" לאדמו"ר הזקן. המדרש אומר כי "כל השביעין חביבין" – חביבותם היא בכך שהם ה"שביעי" לראשון, דהיינו שהם משקפים ומשלימים ענין שהתחיל הראשון. לכן, נלמד מאמר של בעל ההילולא, אדמו"ר הזקן, על עבודת השוכבי"ם¹.

ענין שוכבי"ם תיקון לפגם ברית. ולהבין מה שהשיב השי"ת למשה כששאלו ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם בו' אהי' שלחני אליכם, שאינה תשובה על שאלתם ששאלו סימן לאמר ה' נראה אלי שיאמינו בדבריו בו'

הסימן אינו "אות ומופת" או הוכחה שכלית, אלא דיבור – המלים "פקד פקדתי", סימן שהיה מסור בידי בני ישראל, שבזו הלשון יגאלו².

וגם למה לא אמר להם שם הוי' [שהוא שם העצם] בו'.

והענין והעצה היעוצה לכל אשר נגע

(א) ויקרא כז, לב.

(ב) ראה מאמר ד"ה "באתי לגני" תשי"א.

(ג) ויקרא רבה כט, יא.

(ד) מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים עמ' תקמט.

(ה) שמו"ר ג, ח. ראה רשי" לשמות ג, יח.

– יאמר שאינו יודע ואינו יכול להסביר זאת.
מ"מ יאהב אותם להטיב להם בכל מיילי
דמיטיב כמ"ש לא מרובכם מכל העמים וגו'
ולא בצדקתיך ויושר לבבך כ"א אשר חשק
ה' בו. שאם הי' אהבת ישראל מאיזה טעם
היה ג"כ אהבת הקב"ה כן כי כמים הפנים כו'
כאן הוא מדבר על רעותא דלכא שהיא
למעלה מטעם ודעת לגמרי. יש הרבה
מדרגות אהבה בתניא שיש להן איזה טעם
– אבל כאן הוא לא מתייחס אליהן כלל
ושולל אותן. הרעותא דלכא היא בלי שום
טעם, ודווקא היא מעוררת למעלה אותו
דבר. אם אהבת ישראל היתה עם טעם
אהבת הקב"ה גם היתה עם טעם, והרי אין
שום טעם לאהבת ה' את ישראל – ואז ה'
עלול, כביכול, להתנתק ממנו, ח"ו".

זכירה ופקידה

כעת, אודות הסימן שה' נראה אל משה:
והוא נקרא פקד פקדתי
אהבה בלי טעם נקראת פקידה, לעומת
זכירה, שהיא עם טעם. לפקוד היינו לרצות
להיטיב לו בכל מיילי דמיטיב בלי טעם.
הווארט כאן הוא, שיהודי יודע שאינו שוה
כלום. יהודי יודע שהגאולה יכולה לבוא רק
מכך שה' אוהב אותנו בלי טעם, בלי שום
זכות שלו – זוהי מדרגת "פקד פקדתי".
וכמו וה' פקד את שרה [אם יש טעם –
זהו כבר לא נס אלא טבע. שרה עקרה,
"אין לה ולד"ט, וה' פקד אותה – פקידה זו
היא יותר מזכרון. הוא מזכיר כאן במאמר
את שרה כי הוא רוצה לשייך את ענינה
לענין בעלה, אברהם, שהוא אהבה בלי
טעם, המעוררת למעלה פקידה – פקידת
שרה, אשת אברהם] שהיא [הפקידה]
למעלה ממחשבה ומבחינת זכור שהוא
בחי' דעת
משמע גם ש"זכור" הוא לשון זכר, כמו

ז) וכפירוש הבעש"ט נ"ע על המשנה "דע מה
למעלה ממך" – "מה למעלה, ממך", מה שיש
למעלה הוא ממך, דאתה מעורר למעלה כפעולתך
למטה, שהקב"ה אוהב אותנו ובוחר בנו בלי
יכולת להסביר למה ובלא תלות בשום זכות.
ח) אדמו"ר הזקן מביא (לא הובא כאן לקוצר
הגליון) כי בחינה זו נקראת "אֵלֵה אברהם",
דהיינו אהבת ה' בלי טעם, אלא מצד הגעגועים לבד
(רעותא דלכא). ולהוסיף, כי יצחק – "בן חכם
ישמח אב" – הוא שכל, ויעקב הוא במדות. עבודה
זו אינה מכח הדעת, אלא ממחשבה כמו שהכיר
אברהם את ה' – "לית מחשבה תפיסא ביה כלל".
ט) בראשית יא, ל.

"זכור את יום השבת", ואם כן הפקידה היא
נוקבא – וכך מובן שכותב "והוי' פקד את
שרה"¹⁰, כי זו עבודת נוקבא, שאני איני
זכאי ומה שיש לי הוא רק געגועים, כמו
"ואל אישך תשוקתך"¹¹.

אבל זה אינו רק רצונו וחשק בלי טעם
כו'.

וזה הכלל הי' בישראל במצרים [הם
ידעו זאת, כי קבלו את הסוד] מיוסף
[שאמר להם "פקד יפקד"יג, וכבר השריש
בהם שהגאולה תבוא בלי טעם] שאין
נגאלין אלא מבחי' פקד פקדתי. וזהו שלא
האמינו למשה באמרו ה' נראה אלי אף
שאמר להם ראי' מדעת והשגה כו' [לומר
רק "הוי' נראה אלי" לא מועיל, כי יתכן
שנראה אליו כי הוא גאון גדול, עם שכל
או עם זכות אחרת]. רק כמה שאמר אלקי
אברהם – האמינו לו, שהוא בחי' פקוד וכו'.

שם הוי' ושם אהי'

וזהו שהשיב הקב"ה אהי' [שלחני
אליכם] כו', שבחי' הוי' הוא שמהווה
כל העולמות¹² מחמת שמישיגים שרשם
ומתבטלים נגדו כו',

כעת יוסבר ההבדל בין שמות הוי'
ואהי', וממילא למה נגאלו דוקא בשם אהי'
ולא בשם הוי'.

שם הוי' דלתתא הוא המהווה את
העולמות. "מחמת שמישיגים שרשם
ומתבטלים נגדו" – כלומר, בגלל הכרת
העולם בשרשו ובוראו ובטולם אליו – הוא
מהוה אותם. ההתהוות יש מאין משם הוי'
עוברת דרך השכל. לכל דבר בעולם יש
נקודת בטול, שדרכה הוא מתהווה¹³.

הוא לא מתייחס ל'בטול במציאות
ממש', שמצד הכתר, שהוא גם בלי טעם,
אלא לבטול במציאות של החכמה, שהוא
מתוך שכל (כדמשמע מהמלה חכמה
בפשטות). כך ה' מהוה את העולמות, והכל
נכלל בפירושו שם הוי' כמהווה¹⁴, ועל-כן

(י) שמות כ, ח.

(יא) בראשית כא, א.

(יב) שם ג, טז.

(יג) בראשית נ, כד"כ; שמות יג, יט.

(יד) "הוי' בחכמה" – חכמה היא בטול
במציאות, כדלקמן.

(טו) כלומר, הרגשת עצמו כיש' היא בעצם
ה'אין', ואילו הרגשת ה'אין' האלקי המהווה אותו
היא היש' האמתי.

(טז) "דשם הוי'ה פירושו שמהוה את הכל מאין

ליש" (תניא ח"ב פרק ד').

אין הגאולה יכולה לבוא משם הוי'".

אבל בחינת אהי' הוא למעלה מבחינה
זו כו'

אהיה הוא לשון עתיד. אמנם על הוי'
כתוב שהוא "היה הווה ויהיה כאחד"¹⁵, אבל
היות שלשון מהווה היא בעיקר בהווה,
ברגע זה ה' מחדש בטובו בכל יום תמיד, זו
חווית הווה (אשר בה יש לנו איזו השגה),
לעומת אהיה – שהוא תחושת עתיד, נעלם
גמור (שאינו לנו בו שום השגה)¹⁶. שם הוי'
הוא תחושת הווה, מה שה' מהווה, ולכל
הווה יש תענוג – אבל בנוגע לעתיד אין
תענוג גלוי.

השלמות העצמית "שאינה שרוי"

ובשתנהג אדם על דרך הנ"ל הוא תיקון
לפגם ברית

תיקון פגם הברית אינו דוקא בעשית
תשובה, אלא בעיקר בידיעה שיש לנו
מתנה, שאינה שלנו כלל – הרעותא דלכא.
ידיעה זו, היא כבר תיקון הברית.

לפי שענין תשובה הוא נפילות האדם
משרשו בפגם ברית [כאשר אדם פוגם
בברית זו נפילה. מהי תשובה? "כי נפילתי
קמתי"¹⁷ – לאחר נפילה יש לקום] וכיוצא
בו, ותשובה הוא שמישיב נשמתו לשרשה
[נפל מהשרש, וכעת צריך להשיב לשרש].

אבל ע"ד הנ"ל [לפי העבודה
שהסברנו, על ידיעת מתנת הרעותא
דלכא] לא יפול הנופל כלל [אין בכלל
מציאות של נפילות].

כי [עבודה זו] אינה מחמת טעם ודעת,
רק אחר כל הפחיתות [השפלות], שיתבונן
בעצמו – מכל מקום יש לו רעותא דלכא
שאינו שלו [וזהו תיקון הברית, כי זו
השלמות העצמית¹⁸]. וד"ל.

(יז) למרות זאת, "ושמי הוי' לא נודעתי להם" –
היינו שמשם הוי' דלעילא יבואו הנסים והגאולה
(יחד עם שם אהי'). משם הוי' דלתתא (היחיד
המופך לישראל לעת עתה) לא תבוא הגאולה,
ולכן אי אפשר לבשר את הגאולה בשם הוי'.

(יח) ראה שם פרק ז'.

(יט) מפורש בחסידות שאמונה היא תענוג
עתיד, ולכן אין בו שום השגה. טעם (טעם
ודעת) הוא לשון תענוג – מה שכולו עתיד, כולו
אמונה, הוא רק געגועים לעתיד – להווה לא ניתן
להתגעגע.

(כ) מיכה ז, ח.

(כא) וראה בענין זה תורת שלום אור לכ"א כסלו
תער"ג.

ענין התפלה וההתבוננות

ביאור למאמר הרה"צ רבי הלל מפאריטש זיעוכי"א – על עבודת ההתבוננות במהלך הדורות
קע"ד עמודים – יצא לאור בשנת ה'תשע"ג

(העולמות והספירות) – מתאחדים ומתבטלים יחדיו, ל"אין עוד מלבדו". בתשובה זו (ובהסברו העמוק והקבלי של הרה"צ ר' הלל) מבאר כ"ק רבינו שליט"א את ה'הרגש' והתנועות הנפשיות, אותן מבטאות הספירות וכל 'סדר ההשתלשלות' בכלל. דרך זו היא דרך גבוהה, שאינה שייכת לכל אחד ואחד.

שיטה שניה, תשובתו של כ"ק אדמו"ר הצ"צ נ"ע – אותה הגדיר ר' הלל כ"דרך גבוה יותר הנצרך לנשמות נמוכים" – היא התבוננות בדרך מוהשבה. ההבדל בין ההתבוננות, שהיא מעשה מאומץ של תפיסת 'מהלך', למחשבה – "המחשבה מוטטת תמיד" – הוא עצום. עבור כל אדם יכולה להיות המחשבה, מחשבת התורה באלוקות, הכנה מעולה לתפילה – ובה גם היא מתקשרת אלינו, יותר מאשר בדרך הראשונה.

הספר מחולק לחמשה פרקים: פרק א – הקדמה, על המאמר וקושייתו של הרה"צ בכלל; פרק ב – על עבודת ההתבוננות, דרכו של אדמו"ר האמצעי; פרק ג – על מחשבת התורה, דרכו של אדמו"ר הצמח צדק; פרק ד – "להביא לימות המשיח" – על ההבדל בין הדרכים ושייכותן לדורנו, ופרק ה – נספח מתוק – על דרך האמצע, דרך ההתבוננות של הרה"צ רבי הלל מפאריטש. יה"ר שבזכות העיסוק בהתבוננות ובמחשבה על ה' נזכה ל"שְׁוִיְתִי הוִי לְנִגְדֵי תְמִיד", ולמחשבה עמוקה על אלוקות, "בְּכָל דְרָכֶיךָ דַעְהוּ", אכ"ר.

בספר "ענין התפלה וההתבוננות", ספר שלישי בסדרת הספרים של מאמרי חסידות מבוארים, מבואר (בדרך של "תוספת מרובה על העיקר") מאמר ד"ה ענין התפלה וההתבוננות להרה"ח הרה"צ רבי הלל מפאריטש. המאמר מבוסס על שני מענות קדש שקיבל הרה"צ מרביותו הקדושים – כ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע וכ"ק אדמו"ר הצמח צדק נ"ע. הוא מבאר חילוק בין שתי עבודות התבוננות השייכות לשני דורות, עם ריבוי מושגי קבלה ודימויים מהעולמות העליונים.

הספר מבוסס על שני שיעורים בביאור המאמר שמסר רבינו שליט"א בשנת תשנ"ט. בביאור הושם דגש רב על הסברת מושגי הקבלה בלשון פשוטה וברורה השווה לכל נפש, ובפרט על המחשת כל הספירות והמושגים בנפשנו אנו. הרי כל מטרת לימוד החסידות היא להיטיב את עבודת ה' שלנו, ואם כל הלימוד נשאר בעולמות העליונים ולא נוגע לחיינו ולעבודתנו – הוא לא הועיל כלל. אם כן, הספר מנסה להנגיש אלינו ככל האפשר את המושגים הגבוהים והנעלים מעולם הקבלה.

שאלתו של הרה"צ היתה, מהו הקשר בין "פירוש המלות" מלות ובקשות התפלה שעל פי הסוד, לבין הבטול לה' – שכל ענינו הוא "שפכי כמים לבך נכח פני ה'?"

השיטה הראשונה, שיטת כ"ק אדמו"ר האמצעי, היא התבוננות דרך הפרטים – כלומר להתבונן בצורה שבה כל העולם, הפרטים הנזכרים – וכן הפרטים ב'סדר ההשתלשלות'



להזמנת כל ספרי רבינו שליט"א
טל' 052-897-9067 או 058-672-9270

דברי פי חכם חזן

אוצר קצר – מתוך דברי רבינו שליט"א



'יולדת' עוד חדש אדר שמח. למעשה, השמחה עצמה היא 'סוד העיבור', שכן מכח השמחה נולדים ילדים עובדי ה', ה'מרבין בשמחה' בבית היהודי. ככל שהשמחה רבה יותר, היא מבטלת יותר צער.

"משנכנס אדר מרבין בשמחה". בחדש אדר בשנה מעוברת ישנם ששים ימי שמחה רצופים. אמרו צדיקים, כי בחדש אדר בשנה מעוברת ישנה אפשרות לבטל כל ענין מצער – שכן הוא 'בטל בששים', כפי שבהלכה טיפת איסור מתבטלת בכמות פי ששים של היתר. לסוד זה ישנו רמז מובהק: עיבור השנה נקרא בחז"ל "סוד העיבור", העולה בגימטריא שמחה. שנה מעוברת



באהרלי צדיקים

הרה"ק החידושי הרי"ם
מגור זיע"א
יזמא דהילולא כ"ג אדר

הרה"ק רבי יצחק מאיר אלתר זיע"א נולד בשנת תקנ"ט לאביו הרה"ח רבי ישראל רוטנברג זיע"א, רבה של מגנישוב שבפולין. בצעירותו גדל הרי"ם אצל הרה"ק המגיד מקו'ניץ זיע"א, לאחר מכן דבק ברה"ק רבי שמחה בונים מפשיסחא זיע"א, ואחריו התקשר לרה"ק רבי מנחם מענדל מקוצק זיע"א. בשבע שנותיו האחרונות (לאחר הסתלקות הקוצקער) העתיק מושבו לעיירה גור [גוראקלאוויריה], שם הקים את חסידות גור. כמעט כל ילדיו נפטרו על פניו בילדים, לבד מבנו רבי אברהם מרדכי – שאת בנו, נכדו הרה"ק רבי יהודה לייב (בעמח"ס 'שפת אמת'), גידל לאחר מות הוריו. הרה"ק ה'שפת אמת' אף המשיכו לאחר פטירתו. ידוע כי העריך מאוד את הלימוד בעיון, אך לא זנח את הבקיאות ודרש מתלמידיו לדעת לפחות עשרים דפי גמרא בעל פה. נסתלק בכ"ג באדר תרכ"ו בעירו גור, ושם מנוחתו כבוד.

הנהגה בתורה

אחרי הסתלקות הרבי ר' בונים מפשיסחא, חפצו חלק מחסידיו להכתיר את החידושי הרי"ם, והחלק השני חפצו בהנהגת הקוצקער. הצדיקים הקדושים חברו זה לזה ויצאו יחדיו להתבודד בשדה, וכשחזרו אמר בעל חידושי הרי"ם שהוא מקבל את הקוצקער ונכנע לו בתלמיד לרבו. כך היה ל"ב שנים, וגם בזמן המחלוקת החריפה בין קוצק לאיז'ביצא – נשאר הרי"ם בקוצק. הקוצקער החזיק על כך טובה לבעל חידושי הרי"ם, והבטיח לו שבזכות זה יזכה שצאצאיו ינהיגו את עם ישראל עד ביאת משיח. בנו נפטרו עוד בחייו, אבל מן הנצר שנשאר, נכדו בעל 'שפת אמת', צמחה חסידות גור. רבי יצחק מאיר לקח את נכדו זה כמה פעמים, כילד קטן, לראות את הקוצקער, ואמר שרוצה לזכותו לראות 'א אמתער-איד' [יהודי אמת].

כשקבל החידושי הרי"ם את הנשיאות, אחר ל"ב שנה, אמר לחסידים: הרבי הראשון, הרבי ר' בונים, הנהיג באהבה, דער קוצקער הנהיג ביראה ואני אנהיג אתכם בתורה.

לימוד התורה בעמקות היה מרכיב משמעותי ביותר בהנהגתו של הרי"ם, שאף חיבר ספר חידושים על הש"ס והשולחן ערוך, וכן תשובותיו קובצו לספר 'שו"ת הרי"ם'. אך קודם התבוננות במשמעויות השונות להנהגה החדשה של הרבי מגור, יש להשוות את דבריו כאן עם סיפור ידוע אחר, על המעבר מקוצק לפשיסחא:

פעם אחת נימק הרה"ק החידושי הרי"ם מדוע עזב את רבו הראשון, הרה"ק רבי משה בריעה זיע"א בן המגיד מקו'ניץ, והלך להרבי ר' בונים: בגיל חמש עשרה, כשישב בטיש על יד הרבי מקו'ניץ, פנה אליו פתאום הרבי ונשקו על ראשו. באותו רגע, סיפר הרי"ם, החליט כי הוא אינו חוזר לקו'ניץ. כך אמר הרה"ק הרי"ם – אני צריך רבי שינשקני, אני צריך רבי שייסר אותי בשוטים.

לאחר שבחר ברבי בונים מפשיסחא כ'רבי מייסר', אמר הרי"ם כי הנהגתו התאפיינה דווקא במידת האהבה. כפי שנראה, היכולת להבחין באהבה המסותרת דווקא בין השוטים, שייכת במיוחד להנהגתו בתורה של הרי"ם.

בין האהבה והיראה לא מציב הרי"ם את הרחמים (כמו בקבלה), אלא דווקא את התורה. דבר זה מתקשר לקשר החזק שהוא חש כלפי הרבי מקוצק, כשהוא מכנה אותו 'א אמתער איד' שכמוהו אין אפשרות לראות בשום מקום אחר.

המיוחדות הרבה ב'הנהגה בתורה' של הרי"ם, היא איחוד הלמדנות הליטאית והלב החם של החסידות. דבר זה, שהיה משותף לבית פשיסחא שבפולין ולחסידות חב"ד ברוסיה, עורר על שתי החסידויות מחלוקות גדולות מצד צדיקים אחרים שראו בכך סטייה מדרך החסידות. בחב"ד התבטא השילוב בהשכלה חסידית, המביאה את המתבונן בה לפנימיות הלב, ובפשיסחא הדגישו מאוד את לימוד הגמרא והעיון בה. במילים 'הנהגה של

תורה", כיוון הרי"ם לדרישתו מחסידיו לשנן לכל הפחות עשרים דפי גמרא בעל פה.

על כל פנים, יש בשילוב הזה את אותו האיחוד של אהבה ויראה, המתבטא בביטויים הסותרים של הרי"ם אודות רבו, הרה"ק מפשיסחא. התורה לא שייכת ליראה באופן מלא, שכן "דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום", אך יש בה שכל, דין וסמכות. הדבר מתחבר לכך שבגור היו מכנים את החסידות "אש קרה, לוחטת ויוקדת". האש הזו היא שהציתה את המחלוקת בין קו'ניץ ופשיסחא, והיא זו שהדליקה את נשמתו של הרי"ם מגור.

ממש כמו המחלוקת דאז, גם בדורנו ישנו ויכוח בין היהודים החפצים להביא את הגאולה ו"לתקן עולם במלכות שדי". יש הגורסים כי השינוי יבוא מכח האהבה: החיבור לכלל יהודי, השותפות והאחדות יניעו את היהודים לקרוא בשם ה'. אולם כאשר התורה בראש, כפי שבחר הרי"ם להנהיג, יש צורך לעיתים ב"תוכחת מגולה ואהבה מסותרת".

אך בלימוד תורה לא די. כדי להביא משיח יש צורך בשינוי תודעתי עמוק, ותשובה פרטית וכללית. לשם כך יש להפיץ תורה, ללמוד וללמד לאחרים. כמובן שלתיקון המציאות נצרכת תורת הנגלה, אך בכדי לקשר את ישראל לאביהם שבשמים יש צורך בעיקר בתורה של תפילה, תורת החסידות. בדורנו, עיקר תפקידו של 'מנהיג של תורה' וחסידיו הוא, להפיץ בכל הכח את פנימיות התורה – היא תורת החסידות.

הגליון מוקדש לזכות הרה"ח, תמכא דאורייתא, ה"ה שמואל שיחי' מימון שיחי' ונור"ב תחי', ולזכות הרך הנולד ישראל יוסף שיחי' – שיזכה לגדול להיות חסיד, ירא שמים ולמדן, אכ"ר.